

[Karl Olsen.]

Principperne for lovforslagets normeringer indeholdes i finansministeriets skrivelse til de forskellige administrationsgrene. Skrivelsen er aftrykt i bemærkningerne til lovforslaget. Udvalget har kunnet tiltræde disse retningslinier.

Vedrørende det af udvalget foreslåede og af ministeren tiltrådte professorat i industrikunst har normeringen af denne stilling været drøftet ved de sidste års normeringslovforslag. Når et enigt udvalg nu har ønsket dette professorat oprettet, er det, fordi man tillægger dette undervisningsområde meget stor betydning, hvad der også er givet udtryk for i betænkningen, og fordi denne undervisning ikke vil blive opretholdt, medmindre professoratet nu bliver oprettet. Udvalget har imidlertid i betænkningen givet udtryk for, at man ved senere opstået ledighed i professoratet påny bør overveje, om dette bør opretholdes, hvilket bl. a. vil være afhængigt af, om man til den tid ligesom nu råder over en højt kvalificeret kunstner på det omhandlede specielle område. Det foreslås derfor, at professoratet påny nedlægges ved ledighed.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Alfred Jensen: Da normeringslovforslaget blev fremsat her i folketinget, fremkom handels- og kontormedhjælperforbundet med en erklæring. Man udtalte deri, at der i denne omgang ikke var vist de rimelige hensyn, som kunne vises overfor den lavest lønnede del af tjenestemændene. Erklæringen var holdt i en så skarp form, at der ikke var nogen tvivl om, at følgerne af en så mangelfuld affattelse af normeringsloven, som foreslået af regeringen, ville blive temmelig alvorlige.

Der er fra anden side fremsat kritik over, at normeringslovforslaget ikke har taget tilbørligt hensyn til den dårligst lønnede del af tjenestemandstanden. Således har remisearbejderne kritiseret, at man ikke har givet dem en hel del opnormeringsstillinger, som de mente at have krav på at få. De har på behørigt sted, overfor deres tilidsmænd, fremsat en kritik heraf, men fået meddelelse om, at det er venstreministeren, der er skyld heri. Det må formodentlig bero på en misforståelse, idet remisearbejderne jo sorterer under ministeren for offentlige arbejder, og han er som bekendt ikke venstreminister. Men det er altså den måde, hvorpå man forsøger at forsvare den mangelfulde normeringslov, når den diskuteres ude omkring blandt den del af

tjenestemændene eller de grupper af arbejdere, der havde og har interesse i en ordentlig normeringslov.

Jeg har med nogen interesse afventet denne anden behandling for at se, hvad der kom til at stå i betænkningen. Jeg kan ikke just sige, at det var med nogen overraskelse, jeg så, at spørgsmålet om remisearbejderne og de problemer, som handels- og kontormedhjælperforbundet har rejst, ikke er blevet behandlet i udvalget. Jeg kan sige, at det ikke er andet, end hvad jeg havde ventet, men jeg må altså konstatere, at man i lønningsudvalget ikke har taget de spørgsmål op, som handels- og kontormedhjælperforbundet har rejst. Det er naturligvis et resultat, at man kan notere en sådan enighed i lønningsudvalget, men det er noget beskæmmende for landets arbejdere og lavtlønnede tjenestemænd, at der ikke tages hensyn til deres ønsker, medens der nok kan findes udvej for at oprette professorater og lignende. Jeg deler handels- og kontormedhjælperforbundets utilfredshed med dette normeringslovforslag, men er ude af stand til at stille ændringsforslag til det. Jeg håber, man vil være mere lydher overfor de ønsker, der fremkommer fra de lavestlønnede tjenestemænd, i fremtiden, end man har været i år.

Dernæst vil jeg gerne vende mig imod et bestemt punkt i normeringslovforslaget. Det drejer sig om nr. 387 i § 3. Her foreslås det, at Mansa Blankholm Hedegaard får tillagt et pensionsgivende tillæg på 1 020 kr. årlig. Motiveringen er den, at der ikke er nogen forfremmelsesmuligheder for Hedegaard, der iøvrigt blev dømt ved tjenestemandsdømstolen — jeg tror, det var i 1947.

Det forekommer min gruppe ganske urimeligt, at man giver et sådant tillæg til en mand, som er blevet dømt ved tjenestemandsdømstolen og som følge deraf ikke kan få den forfremmelse, han ville have opnået, hvis han havde opført sig nationalt korrekt. Det forekommer os særdeles urimeligt, at man sådan udbetaler mægtige beløb til personer, som har opført sig ukorrekt, når man ved, at der her i landet findes adskillige medborgere, som har taget skade, ikke alene på deres indtægt, men også på deres legeme, under besættelsen, uden at de har fået oprejsning eller erstatning derfor.

Det forekommer os endvidere urimeligt, at man i en periode, hvor der tales om at spare, absolut skal komme med sådan en merudgift på 1 020 kr. Mit parti kan ikke godkende en sådan udgift, og vi vil derfor stemme imod dette særlige punkt under § 3.